Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2015. gada 18. jūnijā *

Apelācija — Konkurence — Dzelzceļa transporta un papildpakalpojumu nozare — Dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana — Regula (EK) Nr. 1/2003 — 20. pants un 28. panta 1. punkts — Administratīvais process — Lēmums, ar kuru uzdod veikt pārbaudi — Komisijas pilnvaras saistībā ar pārbaudi — Pamattiesības uz domicila neaizskaramību — Iepriekšējas tiesas atļaujas neesamība — Efektīva pārbaude tiesā — Nejaušs atklājums

Lieta C-583/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 15. novembrī iesniedza

Deutsche Bahn AG , Berlīne (Vācija),

DB Mobility Logistics AG , Berlīne,

DB Energie GmbH , Frankfurte pie Mainas (Vācija),

DB Netz AG , Frankfurte pie Mainas,

Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße* (*DUSS*) *mbH , Bodenheima [*Bodenheim*] (Vācija),

DB Schenker Rail GmbH , Mainca (Vācija),

DB Schenker Rail Deutschland AG , Mainca,

ko pārstāv *W. Deselaers*, *E. Venot* un *J. Brückner*, *Rechtsanwalte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēji,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *L. Malferrari* un *R. Sauer*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

Spānijas Karaliste, ko pārstāv *A. Rubio González* un *L. Banciella Rodríguez-Miñón*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

Autorité de surveillance AELE , ko pārstāv *M. Schneider* un *X. Lewis*, kā arī *M. Moustakali*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē,

Eiropas Savienības Padome,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.–C. Bonichot*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] (referents), Ž. L. da Krušs Vilasa [*J.–L. da Cruz Vilaça*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*],

ģenerāladvokāts N. Vāls [*N. Wahl*],

sekretārs I. Illēši [*I. Illéssy*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 4. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 12. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Deutsche Bahn AG* un tā meitasuzņēmumi *DB Mobility Logistics AG*, *DB Energie GmbH*, *DB Netz AG*, *Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße* (*DUSS*) *mbH*, *DB Schenker Rail GmbH* un *DB Schenker Rail Deutschland AG* (turpmāk tekstā visi kopā – "*Deutsche Bahn*") lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Deutsche Bahn* u.c./Komisija (T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja to prasības atcelt Komisijas 2011. gada 14. marta Lēmumu C(2011) 1774, 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2365 un 2011. gada 14. jūlija Lēmumu C(2011) 5230 par pārbaužu veikšanu atbilstoši Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [EKL] 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 20. panta 4. punktam *Deutsche Bahn AG*, kā arī visos citos tās meitasuzņēmumos (lietas COMP/39.678 un COMP/39.731) (turpmāk tekstā visi kopā – "apstrīdētie lēmumi").

Atbilstošās tiesību normas

2 Regulas Nr. 1/2003 20. pantā "Komisijas pārbaudes pilnvaras" ir noteikts:

"1. Lai veiktu pienākumus, kas tai uzlikti ar šo regulu, Komisija var veikt visas vajadzīgās uzņēmumu un uzņēmumu apvienību pārbaudes.

2. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, ir tiesīgas:

a) iekļūt jebkurās uzņēmumu vai uzņēmumu apvienību telpās, zemes īpašumos un transporta līdzekļos;

b) pārbaudīt grāmatvedības dokumentus un citus dokumentus, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, neatkarīgi no veida, kādā tos glabā;

c) jebkādā veidā ņemt vai iegūt šo grāmatvedības dokumentu vai citu dokumentu izvilkumu kopijas;

d) aizzīmogot jebkuras uzņēmuma telpas un grāmatvedības dokumentus vai citus dokumentus uz laika posmu un apjomā, kāds vajadzīg[s] izmeklēšanai;

e) prasīt jebkuram uzņēmuma vai uzņēmumu apvienības darbiniekam vai pārstāvim paskaidrojumus par faktiem vai dokumentiem, kas attiecas uz pārbaudes priekšmetu un mērķi, un fiksēt atbildes.

3. Amatpersonas un citas pavadošās personas, kuras Komisija pilnvarojusi veikt pārbaudi, īsteno savas pilnvaras, uzrādot rakstisku pilnvarojumu, kurš norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi un sodus, kas paredzēti 23. pantā gadījumā, ja pieprasītie grāmatvedības dokumenti vai citi dokumenti, kuri saistīti ar uzņēmējdarbību, ir nepilnīgi, vai ja atbildes uz jautājumiem, kuri uzdoti saskaņā ar šā panta 2. punktu, ir nepatiesas vai maldinošas. Komisija laikus pirms pārbaudes paziņo par pārbaudi tās dalībvalsts konkurences iestādei, kuras teritorijā to veiks.

4. Uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām jāpakļaujas pārbaudēm, kas pieprasītas ar Komisijas lēmumu. Lēmumā nosaka pārbaudes priekšmetu un mērķi, nozīmē datumu, kurā tā sāksies, norāda uz sodiem, kas paredzēti 23. un 24. pantā, un uz tiesībām lēmumu pārskatīt Eiropas Kopienu Tiesā. Komisija šādus lēmumus pieņem pēc apspriešanās ar tās dalībvalsts konkurences iestādi, kuras teritorijā jāveic pārbaude.

5. Amatpersonas, kā arī personas, ko pilnvarojusi vai norīkojusi tās dalībvalsts konkurences iestāde, kuras teritorijā jāveic pārbaude, pēc šīs iestādes vai Komisijas pieprasījuma aktīvi palīdz amatpersonām un citām pavadošajām personām, ko pilnvarojusi Komisija. Šajā nolūkā tām ir 2. punktā noteiktās pilnvaras.

6. Ja amatpersonas un citas pavadošās personas, ko pilnvarojusi Komisija, atklāj, ka uzņēmums pretojas pārbaudēm, kas pieprasītas saskaņā ar šo pantu, attiecīgā dalībvalsts sniedz tām vajadzīgo palīdzību, attiecīgā gadījumā lūdzot policijas vai līdzīgas izpildiestādes palīdzību, lai ļautu tām veikt savu pārbaudi.

7. Ja palīdzībai, kas sniegta saskaņā ar 6. punktu, vajag pilnvarojumu no tiesas iestādes atbilstoši valstu noteikumiem, šāda pilnvarošana tiek ierosināta. Šādu pilnvarojumu arī var ierosināt kā piesardzības pasākumu.

8. Ja ierosina pilnvarojumu, kas minēts 7. punktā, valsts tiesību iestāde kontrolē, lai Komisijas lēmums ir autentisks, un lai paredzētie pasākumi nav patvaļīgi vai pārmērīgi, ņemot vērā pārbaudes priekšmetu. Veicot savu kontroli attiecībā uz piespiedu pasākumu proporcionalitāti, valsts tiesas iestāde var tieši vai ar dalībvalsts konkurences iestādes starpniecību prasīt Komisijai sīkus paskaidrojumus jo īpaši par pamatu, uz kāda Komisijai ir aizdomas par [LESD 101. un 102.] panta pārkāpšanu, kā arī par tā pārkāpuma nopietnību, par kuru ir aizdomas, un par attiecīgā uzņēmuma iesaistīšanās veidu. Valsts tiesu iestāde tomēr nedrīkst apšaubīt pārbaudes vajadzību, kā arī nedrīkst pieprasīt, lai tai sniedz informāciju, kas ir Komisijas lietas materiālos. Komisijas lēmuma likumību var pārskatīt vienīgi Eiropas Kopienu Tiesa."

3 Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktā ir precizēts, ka, neierobežojot šīs regulas 12. un 15. pantu saistībā attiecīgi ar informācijas apmaiņu starp Komisiju un valstu konkurences iestādēm un sadarbību ar valstu tiesām, informāciju, kas savākta Komisijas pārbaudes pilnvaru ietvaros, izmanto tikai nolūkā, kādā tā iegūta.

Tiesvedības priekšvēsture

4 *Deutsche Bahn* ir uzņēmums, kas darbojas dzelzceļa transporta valsts un starptautisko preču un pasažieru pārvadājumu, loģistikas un papildpakalpojumu sniegšanas nozarē.

5 2011. gada 14. martā Komisija pieņēma pirmo lēmumu, ar ko tā uzdeva *Deutsche Bahn* pakļauties pārbaudei iespējamas neattaisnotas preferenciālas attieksmes dēļ, ko *DB Energie GmbH* īstenojusi attiecībā pret citiem grupas meitasuzņēmumiem, tostarp atlaižu sistēmas formā saistībā ar vilces elektroenerģijas piegādi (turpmāk tekstā – "pirmais pārbaudes lēmums"). Šī pirmā pārbaude tika veikta no 2011. gada 29. līdz 31. martam.

6 2011. gada 30. martā Komisija pieņēma otro pārbaudes lēmumu attiecībā uz *Deutsche Bahn* par iespējamajiem *DUSS* ieviestajiem pasākumiem ar mērķi radīt nelabvēlīgus apstākļus grupas konkurentiem, kas darbojas Vācijā, apgrūtinot to pieeju termināļiem vai šos konkurentus diskriminējot (turpmāk tekstā – "otrais pārbaudes lēmums"). Šī otrā pārbaude notika 2011. gada 30. martā un 1. aprīlī.

7 2011. gada 14. jūlijā Komisija pieņēma trešo pārbaudes lēmumu attiecībā uz *Deutsche Bahn*, iespējams, pret konkurenci vērstas sistēmas ieviešanas dēļ saistībā ar grupas uzņēmumu pārvaldītās infrastruktūras stratēģijas izmantošanu, kas vērsta uz to, lai traucētu, sarežģītu vai padārdzinātu grupas konkurentu darbību dzelzceļa transporta jomā, kuriem ir nepieciešama piekļuve *DUSS* termināļiem (turpmāk tekstā – "trešais pārbaudes lēmums"). Šī trešā pārbaude notika 2011. gada 26. jūlijā.

8 *Deutsche Bahn* trīs pārbaužu laikā savu advokātu klātbūtnē nav ne izvirzījusi iebildumus, ne atsaukusies uz iepriekšējas tiesas atļaujas neesamību, kā arī Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. punkta izpratnē nav pretojusies minētajām pārbaudēm.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

9 Ar saviem prasības pieteikumiem, kas iesniegti 2011. gada 10. jūnijā un 5. oktobrī, *Deutsche Bahn* Vispārējā tiesā cēla trīs prasības, kas tika apvienotas, ar kurām lūgts atcelt apstrīdētos lēmumus, kā arī minēto pārbaužu laikā Komisijas pieņemtos tiesību aktus un piespriest Komisijai iesniegt visu dokumentu, kuri iegūti saistībā ar šīm pārbaudēm, kopijas.

10 Savu prasību pamatojumam *Deutsche Bahn* izvirzīja piecus pamatus, kas būtībā saistīti ar pamattiesību uz domicila neaizskaramību, kādas tās aizsargātas ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 7. pantu un 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 8. pantu, pārkāpumu iepriekšējas tiesas atļaujas neesamības, pamattiesību efektīvi vērsties tiesā, kādas tās garantētas ar Hartas 47. pantu un ECPAK 6. pantu, pārkāpuma, vairāku tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kā arī samērīguma principa pārkāpuma dēļ.

11 Vispārējā tiesa *Deutsche Bahn* prasības atcēla pilnībā.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

12 *Deutsche Bahn* lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— atcelt trīs apstrīdētos lēmumus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus visās tiesvedībās un instancēs.

13 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību;

— piespriest *Deutsche Bahn* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu – Hartas 7. pantā un ECPAK 8. pantā paredzēto pamattiesību uz domicila neaizskaramību kļūdainu interpretāciju un piemērošanu

Deutsche Bahn argumentācija

14 Pirmām kārtām *Deutsche Bahn* Vispārējai tiesai pārmet, ka tā neesot ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – "ECT") spriedumu lietā *Colas Est* u.c. pret Franciju (Nr. 3797/97, *CEDH* 2002-III) un neesot izvērtējusi šīs tiesas spriedumus lietās *Société Métallurgique Liotard Frères* pret Franciju (Nr. 29598/08, 2011. gada 5. maijs) un *Canal Plus* u.c. pret Franciju (Nr. 29408/08, 2010. gada 21. decembris), ciktāl tā pārsūdzētā sprieduma 72. punktā nosprieda, ka iepriekšēja tiesas ordera neesamība ir tikai viens no elementiem, ko ECT ņēmusi vērā, lai konstatētu ECPAK 8. panta pārkāpumu.

15 Turpinot *Deutsche Bahn* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 66. punktā balstoties uz ECT spriedumiem *Harju* pret Somiju (Nr. 56716/09, 2011. gada 15. februāris) un *Heino* pret Somiju (Nr. 56720/09, 2011. gada 15. februāris), lai secinātu, ka no tiem izriet vispārējs princips, saskaņā ar kuru iepriekšējas atļaujas neesamību var atsvērt *a posteriori* tiesas pārbaude.

16 Visbeidzot *Deutsche Bahn* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 74.–101. punktā Vispārējās tiesas noteiktās piecas garantiju kategorijas nenodrošinot pietiekamu tās tiesību uz aizstāvību aizsardzību saistībā ar iejaukšanos tās pamattiesībās uz domicila neaizskaramību, kas pieļauta ar Komisijas veiktajām pārbaudēm tās telpās.

17 Komisija, kuru atbalsta EBTA Uzraudzības iestāde un Spānijas Karaliste, apstrīd šo argumentāciju.

Tiesas vērtējums

18 Ar savu pirmo pamatu *Deutsche Bahn* būtībā tiecas pierādīt, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā, ciktāl Vispārējā tiesa, neievērojot Hartas 7. pantu un ECPAK 8. pantu, ir nospriedusi, ka iepriekšējas tiesas atļaujas neesamība neietekmē apstrīdēto lēmumu tiesiskumu.

19 Saistībā ar šo ir jānorāda, ka pamattiesības uz domicila neaizskaramību ir Savienības tiesību vispārējs princips (šajā ziņā skat. spriedumus, *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 19. punkts; *Dow Benelux*/Komisija, 85/87, EU:C:1989:379, 30. punkts, kā arī *Dow Chemical Ibérica* u.c./Komisija, no 97/87 līdz 99/87, EU:C:1989:380, 16. punkts), kurš tagad izteikts Hartas 7. pantā, kas atbilst ECPAK 8. pantam.

20 Ir arī svarīgi precizēt, ka, lai gan no ECT judikatūras izriet, ka ECPAK 8. pantā paredzētā aizsardzība var paplašināti tikt attiecināta uz atsevišķām uzņēmējdarbības telpām, tomēr ECT nosprieda, ka valsts iejaukšanās var būt plašāka attiecībā uz profesionālajām vai komerciālajām telpām un darbību nekā citos gadījumos (ECT, *Niemietz* pret Vāciju, 1992. gada 16. decembris, A sērija Nr.°251-B, un *Bernh Larsen* u.c. pret Norvēģiju, Nr. 24117/08, 2013. gada 14. marts).

21 Konkrētajā gadījumā, kā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 33. punktā, vispirms ir jākonstatē, ka Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā neesot ņēmusi vērā iepriekš minētos ECT spriedumus *Société Métallurgique Liotard Frères* pret Franciju, kā arī *Canal Plus* u.c. pret Franciju, ciktāl tie attiecas nevis uz ECPAK 8. panta pārkāpumu, bet gan uz tā 6. panta pārkāpumu.

22 Turklāt ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 72. punktā, atsaucoties uz iepriekš minētā sprieduma *Colas Est* u.c. pret Franciju 49. punktu, pamatoti atgādināja, ka ECT uzskatīja, ka iepriekšējas tiesas atļaujas neesamība ir tikai viens no elementiem, kas ņemts vērā, konstatējot ECPAK 8. panta pārkāpumu. Vispārējā tiesa minētajā punktā piebilda, ka ECT ir ņēmusi vērā valsts konkurences iestādes pilnvaru apjomu, iejaukšanās apstākļus un ierobežotās garantijas un ka šie elementi atšķiras no Savienības tiesībās prevalējošās situācijas.

23 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka pārbaudes pilnvaras, kas Komisijai ir saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 2. punktu, ir ierobežotas ar to, ka tās amatpersonām tostarp ir tiesības darboties to norādītajās vietās, ievākt un kopēt to pieprasīto dokumentāciju, kā arī pieprasīt uzrādīt to norādīto mēbeļu saturu (šajā ziņā skat. spriedumu *Hoechst*/Komisija, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 31. punkts).

24 Ir arī jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 20. panta 6. un 7. punktu ir jāprasa tiesu iestādes atļauja, ja konkrētā uzņēmuma pretošanās gadījumā ieinteresētā dalībvalsts sniedz nepieciešamo atbalstu, vajadzības gadījumā lūdzot policijas vai līdzvērtīgas tiesībaizsardzības iestādes palīdzību, lai ļautu tām veikt pārbaudi, un ja minētā atļauja tikusi lūgta saskaņā ar valsts tiesībām. Šādu atļauju var lūgt arī preventīvi. Turklāt šīs regulas 20. panta 8. punktā ir precizēts, ka, lai gan valsts tiesa pārbauda tostarp, vai paredzētie piespiedu līdzekļi attiecībā pārbaudes priekšmetu nav patvaļīgi vai pārmērīgi, tā tomēr nevar apšaubīt to nepieciešamību. Šajā pašā tiesību normā ir paredzēta Tiesai rezervētā *a posteriori* tiesas pārbaude.

25 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 67. punktā konstatējot, ka, ņemot vērā ECT judikatūru, iepriekšējas tiesas atļaujas neesamība nevarēja pati par sevi izraisīt pārbaudes pasākuma prettiesiskumu.

26 Turpinot attiecībā uz *Deutsche Bahn* izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 66. punktā balstoties uz iepriekš minētajiem ECT spriedumiem *Harju* pret Somiju un *Heino* pret Somiju, ir svarīgi konstatēt, ka ECT tajos ir tieši apstiprinājusi, ka iepriekšējas tiesas atļaujas neesamību var atsvērt *a posteriori* tiesas pārbaude, kas veikta gan par faktu, gan par tiesību jautājumiem.

27 No minētā izriet, ka *Deutsche Bahn* argumentācijai, kāda tā rezumēta šī sprieduma 15. un 26. punktā, nav pamata.

28 Visbeidzot ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa – pēc tam, kad tā pārsūdzētā sprieduma 73. punktā atgādināja, ka saskaņā ar ECT judikatūru aizsardzība pret patvaļīgu sabiedriskās varas iejaukšanos prasa tiesisko regulējumu un striktus ierobežojumus, – pārsūdzētā sprieduma 74.–100. punktā paredzēja un novērtēja piecas garantiju kategorijas, kurām ir jāierobežo pārbaudes lēmums. Turpinot Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100. punktā secināja, ka katra no šīm garantijām šajā lietā tikusi izpildīta.

29 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka detalizēta pārbaude, ko veikusi Vispārējā tiesa, atbilst gan ECT noteiktajām prasībām, kādas tās izriet no šī sprieduma iepriekšējā punkta, gan Regulas Nr. 1/2003 redakcijai, kā arī Tiesas judikatūrai.

30 Proti, pirmkārt, no Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punkta izriet, ka pārbaudes lēmumā norāda pārbaudes priekšmetu un mērķi, sodus, kas paredzēti konkrētajam uzņēmumam, kā arī tā iespējas celt prasību Tiesā.

31 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijas pārbaudes pilnvaras ir stingri norobežotas it īpaši attiecībā uz dokumentu, kuri nav saistīti ar profesionālo darbību, izslēgšanu no pārbaudes apjoma, tiesībām uz juridisko palīdzību, konfidencialitātes saglabāšanu attiecībā uz saraksti starp advokātiem un klientiem vai arī pienākumu pārbaudes lēmumos norādīt pamatojumu un iespēju celt prasību Savienības tiesā (šajā ziņā skat. spriedumu *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 44.–50. punkts).

32 Turklāt, kā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 38. punktā un kā norādīts šī sprieduma 26. punktā, *a posteriori* tiesas pārbaudes esamību ECT uzskatīja kā tādu, kas ļauj atsvērt iepriekšējas atļaujas neesamību un tādējādi veido pamata garantiju, lai nodrošinātu konkrētā pārbaudes pasākuma saderību ar ECPAK 8. pantu (skat. tostarp ECT spriedumu *Delta Pekárny A. S.* pret Čehijas Republiku, Nr. 97/11, 83., 87. un 92. punkts, 2014. gada 2. oktobris).

33 Tā tas tieši ir Eiropas Savienībā iesviestās sistēmas ietvaros, jo Regulas Nr. 1/2003 20. panta 8. punktā ir tieši norādīts, ka Tiesas kompetencē ir veikt Komisijas pieņemtā pārbaudes lēmuma tiesiskuma pārbaudi.

34 Līgumos paredzētā pārbaude nozīmē, ka Savienības tiesai, pamatojoties uz prasītāja sniegtajiem pierādījumiem, lai argumentētu izvirzītos pamatus, ir jāveic visaptveroša pārbaude, proti, novērtējot gan tiesību, gan faktu jautājumus (šajā ziņā skat. spriedumus *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 62. punkts, un *CB*/Komisija, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 44. punkts).

35 No minētā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti nospriedusi, ka pamattiesības uz domicila neaizskaramību, kādas tās aizsargātas ar ECPAK 8. pantu, nav tikušas pārkāptas iepriekšējas tiesas atļaujas neesamības dēļ.

36 Tādējādi ir arī jākonstatē, ka neviens Hartas 7. panta pārkāpums nav ticis pierādīts.

37 Šajos apstākļos apelācijas sūdzības pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro pamatu – Hartas 47. pantā un ECPAK 6. panta 1. punktā paredzēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā nepareizu interpretāciju un piemērošanu

Deutsche Bahn argumentācija

38 *Deutsche Bahn* norāda, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ciktāl tā nosprieda, ka, ņemot vērā Savienības tiesībās paredzētās *a posteriori* tiesas pārbaudes esamību, ar apstrīdētājiem lēmumiem nav pārkāptas pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

39 It īpaši *Deutsche Bahn* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā savu argumentāciju balstījusi uz iepriekš minētajiem ECT spriedumiem *Société Métallurgique Liotard Frères* pret Franciju un *Canal Plus* u.c. pret Franciju, lai gan faktiskie apstākļi neesot salīdzināmi, jo Francijas konkurences iestādes attiecībā uz šīm lietām bija saņēmušas iepriekšējas tiesas atļaujas.

40 Komisija, kuru atbalsta EBTA Uzraudzības iestāde un Spānijas Karaliste, apstrīd šo argumentāciju.

Tiesas vērtējums

41 Vispirms ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 109. un 110. punktā pamatoti konstatēja, ka no iepriekš minētajiem ECT spriedumiem lietās *Société Métallurgique Liotard Frères* pret Franciju un *Canal Plus* u.c. pret Franciju izriet, ka pamatjautājums ir pārbaudes intensitāte, tostarp visu faktisko un tiesisko apstākļu pārbaude, kas nodrošina pienācīgu tiesību atjaunošanu, ja tiktu konstatēts pārkāpums, kas ir paredzēts nākotnē, nevis laikposms, kurā pārkāpums iestāsies.

42 Turklāt ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 112. punktā ir atgādinājusi, ka Savienības tiesa saistībā ar tajā celto prasību par pārbaudes lēmuma atcelšanu veic gan tiesisko, gan faktisko apstākļu pārbaudi un tai ir pilnvaras novērtēt pierādījumus, kā arī atcelt apstrīdēto lēmumu.

43 Ir jākonstatē, ka šī analīze arī atbilst Tiesas pastāvīgajai judikatūrai, kāda tā atgādināta šī sprieduma 34. punktā. Vērtējumā, ko Vispārējā tiesa izdarījusi pārsūdzētā sprieduma 109.–112. punktā, nav pieļautas kļūdas tiesību piemērošanā.

44 Turklāt pretēji tam, ko apgalvo *Deutsche Bahn*, uzņēmumiem, kuriem adresēts pārbaudes lēmums, ir atzītas tiesības apstrīdēt tā tiesiskumu un, kā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 46. punktā, prasību Savienības tiesā par tiesību akta atcelšanu var celt uzreiz pēc tam, kad [uzņēmumam] ir ticis paziņots minētais lēmums, kas nozīmē, ka uzņēmumam nav pienākuma gaidīt, līdz Komisija pieņems gala lēmumu par konkurences tiesību pārkāpumu, par kuru ir aizdomas.

45 Visbeidzot pārsūdzētā sprieduma 113. punktā Vispārējā tiesa saistībā ar Savienības tiesībās paredzētajām garantijām, lai nodrošinātu tiesību efektīvi vērsties tiesā ievērošanu, atgādināja Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru lēmuma par pārbaudi atcelšana vai arī pārkāpuma konstatēšana pārbaudes pasākumu norisē nozīmē, ka Komisija pārkāpuma procesa vajadzībām nevar izmantot šādi iegūto informāciju (spriedums *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 49. punkts).

46 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa pamatoti uzskatīja, ka pamattiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kādas tās garantētas ECPAK 6. panta 1. punktā, nav pārkāptas iepriekšējas tiesas pārbaudes neesamības dēļ.

47 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka šīs pamattiesības ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas šobrīd ir nostiprināts Hartas 47. pantā un kas Savienības tiesībās atbilst ECPAK 6. panta 1. punktam (šajā ziņā skat. tostarp spriedumus, *Chalkor*/Komisija, C-386/10 P, EU:C:2011:815, 52. punkts un tajā minētā judikatūra; *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 40. punkts, kā arī *CB*/Komisija, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, 43. punkts).

48 Iepriekš minēto iemeslu dēļ ir jākonstatē arī, ka nekāds Hartas 47. panta pārkāpums nav pierādīts.

49 Līdz ar to apelācijas sūdzības otrais pamats ir jānoraida.

Par trešo pamatu – tiesību uz aizstāvību pārkāpumu pirmās pārbaudes norisē pieļautās prettiesiskās rīcības dēļ

Deutsche Bahn argumentācija

50 *Deutsche Bahn* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā pārsūdzētā sprieduma 162. punktā esot nospriedusi, ka Komisija pirms pirmā pārbaudes lēmuma varēja tiesiski informēt savus darbiniekus par aizdomām attiecībā uz *DUSS*.

51 Ar savu rīcību Komisija esot apzināti radījusi risku, ka attiecībā uz *DUSS* lietas materiāliem tās darbiniekiem paziņotā informācija liek tiem vērst savu uzmanību īpaši uz dokumentiem, kuri attiecas uz *DUSS*, lai gan tiem ir nošķirts raksturs no pirmās pārbaudes priekšmeta. Līdz ar to Tiesas spriedumā *Dow Benelux*/Komisija (85/87, EU:C:1989:379) pieļautais izņēmums no aizlieguma izmantot dokumentus, kas nav saistīti ar pārbaudes priekšmetu, pretēji tam, ko apgalvo Vispārējā tiesa, neesot piemērojams.

52 Turklāt *Deutsche Bahn* norāda, ka šī Komisijas darbinieku iepriekšējā informēšana par lietas materiāliem, kuri attiecas uz *DUSS*, neesot bijusi vajadzīga efektīvai konkurences noteikumu ieviešanai.

53 Komisija apstrīd *Deutsche Bahn* izvirzītā argumenta attiecībā uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, pieļaujot nejauši atklātu informāciju, pieņemamību, ciktāl runa ir par faktu konstatējumiem, kuri nevar tikt apspriesti apelācijas tiesvedībā.

Tiesas vērtējums

54 Attiecībā uz šī pamata pieņemamību, ko Komisija apstrīd, vispirms ir jākonstatē, ka *Deutsche Bahn* nelūdz Tiesai vienīgi atkārtoti izvērtēt faktus, bet arī norāda uz kļūdu tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, nospriežot, ka Komisija attiecībā uz lietas vispārējo kontekstu varēja tiesiski informēt savus darbiniekus pirms pirmās pārbaudes norises par esošajām aizdomām attiecībā uz *DUSS*.

55 Tādējādi trešais pamats ir pieņemams.

56 Attiecībā uz lietas būtību ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 20. panta 4. punktā ir noteikts Komisijas pienākums pamatot lēmumu par pārbaudes noteikšanu, norādot tās priekšmetu un mērķi, kas, kā to precizējusi Tiesa, ir uzskatāms par pamatprasību, lai ne vien parādītu paredzētās iejaukšanās attiecīgajā uzņēmumā attaisnoto raksturu, bet arī radītu šiem uzņēmumiem pozīciju, kurā tie var izprast sava pienākuma līdzdarboties apjomu, vienlaikus nodrošinot to tiesības uz aizstāvēšanos (spriedumi, *Roquette Frères*, C-94/00, EU:C:2002:603, 47. punkts, kā arī *Nexans* un *Nexans France*/Komisija, C-37/13 P, EU:C:2014:2030, 34. punkts).

57 Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktu informāciju, kas savākta, veicot pārbaudes, nevar izmantot citiem mērķiem kā vien pārbaudes pilnvarojumā vai lēmumā par pārbaudi norādītajiem (šajā ziņā skat. spriedumu *Dow Benelux*/Komisija, 85/87, EU:C:1989:379, 17. punkts).

58 Saistībā ar šo Tiesa ir precizējusi, ka šāda prasība ir paredzēta, lai aizsargātu gan dienesta noslēpumu, kas tieši paredzēts iepriekš minētajā 28. pantā, gan uzņēmumu tiesības uz aizstāvību, uz kā nodrošināšanu ir vērsts 20. panta 4. punkts. Šīs tiesības faktiski tiktu būtiski apdraudētas, ja Komisija, vēršoties pret uzņēmumiem, varētu pamatoties uz pierādījumiem, kuriem, lai gan tie ir iegūti pārbaudes gaitā, nav nekā kopīga ar tās priekšmetu un mērķi (šajā ziņā skat. spriedumu *Dow Benelux*/Komisija, 85/87, EU:C:1989:379, 18. punkts).

59 Savukārt no tā nevar secināt, ka Komisijai ir aizliegts uzsākt izmeklēšanas procedūru, lai pārbaudītu informācijas patiesumu vai papildinātu informāciju, ko tā nejauši uzzinājusi agrākas pārbaudes laikā gadījumā, ja šī informācija norādītu uz rīcību, kas pretrunā [LESD] konkurences tiesību normām. Proti, šāds aizliegums pārsniegtu to, kas ir nepieciešams, lai aizsargātu komercnoslēpumu un tiesības uz aizsardzību, un tādējādi būtu nepamatots traucēklis Komisijas uzdevumam nodrošināt konkurences tiesību normu ievērošanu kopējā tirgū un atklāt LESD 101. un 102. panta pārkāpumus (šajā ziņā skat. spriedumu *Dow Benelux*/Komisija, 85/87, EU:C:1989:379, 19. punkts).

60 No iepriekš minētā izriet, ka, pirmkārt, Komisijai ir jāpamato lēmums par pārbaudes noteikšanu. Otrkārt, ciktāl šī lēmuma pamatojums ierobežo Komisijas darbiniekiem piešķirto pilnvaru apjomu, ir jāmeklē vienīgi dokumenti, kuri attiecas uz pārbaudes priekšmetu.

61 Šajā lietā gan no pārsūdzētā sprieduma 162. punkta, gan no Komisijas paziņojumiem tiesas sēdē izriet, ka tā nekavējoties pirms pirmās pārbaudes norises ir informējusi savus darbiniekus par citas sūdzības pret *Deutsche Bahn* esamību attiecībā uz tās meitasuzņēmumu *DUSS*.

62 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan, kā uzsver ģenerāladvokāts savu secinājumu 69. punktā, pārbaudes efektivitāte nozīmē, ka Komisija darbiniekiem, kas nozīmēti pārbaudes veikšanai, pirms pārbaudes sniedz visu informāciju, kas viņiem ļauj saprast iespējamā konkurences tiesību pārkāpuma raksturu un apjomu, un informāciju attiecībā uz pašas pārbaudes loģistiku, visai šai informācijai tomēr ir jāattiecas tikai uz pārbaudes priekšmetu, kas noteikts ar lēmumu.

63 Tomēr, lai gan Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 75. punktā pareizi atgādināja, ka uz Komisijas pārbaudes lēmumu attiecas pienākums norādīt pamatojumu, ir jākonstatē, ka tā neuzskatīja, ka, ja Komisija pirms pirmās pārbaudes norises informē savus darbiniekus par papildu sūdzības esamību attiecībā uz konkrēto uzņēmumu, šīs pārbaudes priekšmetam, kāds tas norādīts šajā lēmumā, ir arī jāietver pierādījumi, kuri attiecas uz šo papildu sūdzību.

64 Minētā iepriekšējā informēšana nevis par lietas vispārējo kontekstu, bet gan par nošķirtas sūdzības esamību neattiecas uz pirmās pārbaudes lēmuma priekšmetu. Tādējādi ar atsauces uz minēto sūdzību šī pārbaudes lēmuma priekšmetā neesamību ir pārkāpts pienākums norādīt pamatojumu un konkrētā uzņēmuma tiesības uz aizstāvību.

65 Ir arī svarīgi konstatēt, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 134. punktā tieši norādīja, ka tas, ka otrais pārbaudes lēmums ticis pieņemts pirmās pārbaudes norises laikā norāda uz saistībā ar to iegūtās informācijas nozīmīgumu otrās pārbaudes uzsākšanā un to, ka trešā pārbaude neapšaubāmi daļēji balstīta uz pirmajās divās pārbaudēs iegūto informāciju. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka apstākļi, kādos pirmajā pārbaudē iegūta informācija saistībā ar *DUSS*, ietekmē otrās un trešās pārbaudes lēmumu tiesiskumu.

66 Līdz ar to pirmajā pārbaudē ir pieļauts pārkāpums, ciktāl Komisijas darbinieki, kuru rīcībā jau iepriekš bija informācija, kas neattiecas uz minētās pārbaudes priekšmetu, konfiscēja dokumentus, kas pārsniedz pirmajā apstrīdētajā lēmumā noteikto pārbaudes apjomu.

67 No visa iepriekš minētā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 162. punktā uzskatot, ka tas, ka pirms pirmās pārbaudes lēmuma Komisijas darbinieki tika informēti par sūdzības par *DUSS* esamību, bija tiesiski, lai sniegtu tiem vispārēja konteksta apstākļus, turklāt nenorādot iemeslus, lai gan šāda iepriekšēja informēšana acīmredzami neietilpst pirmā pārbaudes lēmuma priekšmetā un tādējādi ar to ir pārkāptas garantijas, kas ierobežo Komisijas pārbaudes pilnvaras.

68 Šajos apstākļos trešais pamats ir jāapmierina.

69 Līdz ar to ir jāatceļ pārsūdzētais spriedums, ciktāl ar to ir noraidīta prasība atcelt otro un trešo pārbaudes lēmumu, neesot vajadzībai vērtēt ceturto *Deutsche Bahn* izvirzīto pamatu apelācijas sūdzības pamatojumam attiecībā uz to, ka Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā noteikumus attiecībā uz pierādīšanas pienākumu, kas arī vērsts uz otrā un trešā pārbaudes lēmuma atcelšanu.

Par prasību Vispārējā tiesā

70 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai Vispārējās tiesas nolēmuma atcelšanas gadījumā Tiesa pati var taisīt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā.

71 No šī sprieduma 56.–67. punkta izriet, ka trešais prasības pirmajā instancē pamats ir pamatots un ka ir jāatceļ otrais un trešais pārbaudes lēmums tiesību uz aizstāvību pārkāpuma dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

72 Reglamenta 184. panta 2. punktā ir paredzēts, ka, ja apelācija ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, tā lemj par tiesāšanās izdevumiem.

73 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs.

74 Saskaņā ar minētā reglamenta 138. panta 3. punktu, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tomēr Tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.

75 Tā kā *Deutsche Bahn* apelācijas sūdzība tikusi daļēji apmierināta, Komisijai ir jāpiespriež papildus pusei no saviem izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā atlīdzināt pusi no *Deutsche Bahn* tiesāšanās izdevumiem šajā tiesvedībā. *Deutsche Bahn* sedz pusi no saviem izdevumiem šajā apelācijas tiesvedībā, kā arī atlīdzina pusi no Komisijas tiesāšanās izdevumiem šajā tiesvedībā.

76 Attiecībā uz tiesāšanās izdevumiem pirmajā instancē Komisijai ir jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi saistībā ar lietām T-290/11 un T-521/11, savukārt *Deutsche Bahn* jāatlīdzina tiesāšanās izdevumi attiecībā uz lietu T-289/11.

77 Atbilstoši Reglamenta 140. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Piemērojot šo tiesību normu, Spānijas Karaliste savus tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas instancē sedz pati.

78 Saskaņā ar šī reglamenta 140. panta 2. punktu EBTA Uzraudzības iestādei ir jāsedz pašai savi izdevumi, ja tā iestājusies lietā. No tā izriet, ka EBTA Uzraudzības iestādei ir jāsedz pašai savi izdevumi gan pirmajā instancē, gan apelācijas instancē.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu *Deutsche Bahn*/Komisija (T-289/11, T-290/11 un T-521/11, EU:T:2013:404), ciktāl ar to tika noraidīta prasība attiecībā uz 2011. gada 30. marta otro lēmumu par pārbaudes veikšanu C(2011) 2365 un 2011. gada 14. jūlija trešo lēmumu par pārbaudes veikšanu C(2011) 5230;

2) atcelt Eiropas Komisijas 2011. gada 30. marta Lēmumu C(2011) 2365 un 2011. gada 14. jūlija Lēmumu C(2011) 5230;

3) pārējā daļā apelācijas sūdzību noraidīt;

4) ***Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße* (*DUSS*) *mbH, DB Schenker Rail GmbH* un *DB Schenker Rail Deutschland AG* sedz pusi savu šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu un atlīdzina pusi Eiropas Komisijai šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu;**

5) Eiropas Komisija sedz pusi savu šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu un atlīdzina pusi *Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße* (*DUSS*) *mbH, DB Schenker Rail GmbH* un *DB Schenker Rail Deutschland AG* šajā tiesvedībā radušos tiesāšanās izdevumu;

6) ***Deutsche Bahn AG, DB Mobility Logistics AG, DB Energie GmbH, DB Netz AG, Deutsche Umschlaggesellschaft Schiene-Straße* (*DUSS*) *mbH, DB Schenker Rail GmbH* un *DB Schenker Rail Deutschland AG* atlīdzina tiesāšanās izdevumus attiecībā uz lietu T-289/11;**

7) Eiropas Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus attiecībā uz lietām T-290/11 un T-521/11;

8) Spānijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pati;

9) EBTA Uzraudzības iestāde sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]